

[Pia Kjærsgaard]

Hr. Duetoft bliver ved med at nævne forskellige grupper særkende, men når der bliver nævnt nogle grupper heroppefra, føler jeg trang til at gå op og sige, at der også er andre, der har rost Danmark, givet Danmark ret. Men det er jo i bund og grund vælgerbefolkningen, der har stemt. Kan det dog ikke snart trænge ind?

Så vil jeg gerne sige, at det jo er et større nej i 1992, end det var, da Danmark sagde ja i 1986, og det kan vel ikke komme bag på hverken hr. Duetoft eller hr. Peter Brixtofte, at Fremskridtspartiet stadig væk går ind for vores EF-samarbejde. Jeg går ikke ud fra, den var møntet på Fremskridtspartiet, for det har vi jo gjort fuldt og helt hele tiden. Vi har stemt ja i 1972 – eller jeg stemte ja, vi var ikke i Folketinget – og vi anbefalede ja i 1986. Vi går bestemt ind for vores EF-Fællesskab, men vi sagde ligesom den danske befolkning nej til Unionen.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jamen det er jo netop afslutningen her, der er problemet. Problemet er, at fru Pia Kjærsgaard pr. ord er med i et EF-samarbejde, som hun derefter melder os ud af, for kendsgerningen er, at lige meget hvor meget fru Pia Kjærsgaard fra nu af og de næste 14 år vil fortælle, at Fremskridtspartiet stadig væk er tilhænger af EF, så har man rent faktisk udmeldt os af det praktiske EF-samarbejde, i og med at de andre 11 lande kører videre i deres system.

Og Danmark er selvfølgelig med! Fru Pia Kjærsgaard ved jo fra Markedsudvalget, at vi allerede for 14 dage siden havde problemerne første gang i forbindelse med den kommende finansieringsreform, hvor Danmark var nødt til at indtage en anden attitude, end vi ellers ville have gjort, fordi vi er nødt til at få det til at fungere i det nye system, og fru Pia Kjærsgaard vil komme til at opleve den ene gang efter den anden i løbet af de kommende måneder, at vi ikke kan agere, fordi de 11 andre naturligvis fungerer videre i deres system og lytter mindre til Danmark.

Det, fru Pia Kjærsgaard er fanget af nu, er Fremskridtspartiets løgnagtige kampagne op til folkeafstemningen. Nu er man nødt til at holde fast i, at man stadig væk er medlem af EF, selv om man de facto har meldt os ud, og det kan fru Pia Kjærsgaard ikke redde sig ud af.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

En argumentation er altid svag, når den bliver råbt, hr. Duetoft, og det med at være løgnagtig skal jeg fuldstændig overlade til hr. Duetoft selv.

Jeg vil bare henvise til, at Unionstraktatens afsnit VII, artikel R, stk. 2, indeholder en klar bestemmelse, der siger, at denne Traktat træder i kraft 1. januar 1993, forudsat at samtlige ratificerer Traktaten. Sådan er det, og det er det rent juridiske i det. Det er der slet, slet ingen tvivl om.

Og hvad er det for et nyt system, de andre lande er kommet ind i? Jeg vil gerne bede hr. Duetoft om at svare på, hvad det er for et nyt system, de andre EF-lande nu er inde i. Mig bekendt er der ikke noget nyt system.

Holger K. Nielsen (SF):

Den 2. juni 1992 vil gå over i historien som en dag, hvor danskerne brugte deres demokratiske ret til at forkaste en Maastrichttraktat, som på væsentlige områder ville forringe demokratiet. Det danske nej har givet genlyd ude i verden. Danmark kom pludselig på forsiderne af de store udenlandske aviser, og nejtet blev kommenteret på lederplads.

Var der tale om negative kommentarer? Overhovedet ikke. Tværtimod var den gennemgående reaktion positiv over for, at flertallet af danske vælgere havde sat fingeren på det ømmeste sted i hele Maastrichtprocessen, nemlig mangelen på folkelig deltagelse og demokrati. Vi sagde det gang på gang op til afstemningen den 2. juni: Det ny Europa kan ikke opbygges, medmindre de mange almindelige mennesker er med i processen. Resultatet den 2. juni gav os ret, og reaktionerne i udlandet har givet os ret.

Kritikken af den manglende folkelighed i unionsprojektet har ligget under overfladen hele tiden, og derfor kan man sige, at det danske nej har forløst denne kritik. Det danske nej har skabt en helt ny diskussion, og det er godt. Det er godt for Europa, det er godt for Danmark.

Reaktionerne i udlandet står i grel modsætning til reaktionerne hos unionstilhængerne herhjemme. O.k., det er forståeligt, at resultatet den 2. juni gav anledning til skuffelse og vel også overraskelse hos tilhængerne. Det er ikke